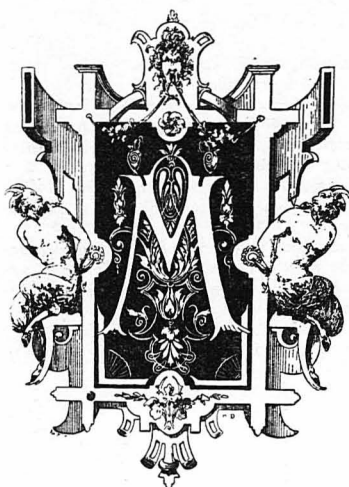

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Η ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

ΙΑ ὄμορφη ἀνοιξιὰτικη βραδεία, πὸ ἡ φύσι δὴν εὐόδιαζε ἀπὸ ἀρώματα κ' ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε σάν κανένα γαλανόλευκο φῶρεμα κεντητό, τ' ἀστέρια εἶδαν ἀπὸ ψηλά νὰ κάθεται πλάι στ' ἀσημένιο ῥέμμα τοῦ Λάδωνος τὸν Πάνα, τὸν θεὸ τῶν βοσκῶν.

Ἡ σελήνη λουζόταν στὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ καὶ ἡ αἶρα κρυφοσάλευε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς φυλλωσιές. Πιὸς ξέρει ἂν δὲν ἦταν κ' αὐτὴ ἐρωτευμένη σάν τὸν Πάνα!

Ἡ σιωπὴ τῆς νύχτας ἄφρινε τὸν τραγοπόδη θεὸ νὰ δνειροτολῆ μὲ τὴν ἡσυχία του καὶ μόνο τὸ μουρμουρητὸ τῶν φύλων ἐτάραζε κάτου-κάτου τοὺς γλυκοὺς του ρεβασμούς.

Ἡ Ἀρκαδία κοιμόταν παραδομένη στὶς ἀγκυλὲς τοῦ Μορφέως καὶ μόνο λιγοστοὶ βοσκοὶ ἔβωσκαν τὰ κοπάδια τους, σκόρπια στὰ χορτάρια.

Αὐτὴ τὴ νύχτα διῶλεξε ὁ Πάαν, ὁ τραγοδιστὴς Θεός, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴ Σύριγγα, τὴ θυγατέρα τοῦ Λάδωνος, πὸ ἡ ἀγάπη τῆς τὸν ἐφλόγιζε σύγκορμα.

Κόντευαν πιά μεσάνυχτα καὶ ἡ Σύριγγξ δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμα γιὰ νὰ λούσῃ τὰ πλοῖσια μαλλιά της μέσα σὺ ἀσημένια νερά πὸν κλυοῦσαν. Σημέρωνε ἡ γιορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἡ παρθένος τῆς Ἀρκαδίας θὰ πῆγαιεν νὰ στεφανώσουν μὲ λουλούδια τὸν βωμὸ τῆς. Ἡ Σύριγγξ θὰ τις ἀκολουθοῦσε τάχατες κ' αὐτῆς.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ Πάαν, ἀλλὰ εἶχε πᾶντα τὴν ἀπαντοχὴ πὸς θάβλεπε τὴν ἀγαπημένη του. Στὸ μετὰξὺ εἶχε κρυφτεῖ σ' ἕναν πεκνὸ κισσὸ, σάν περὶστρεφτὴ σπὴ φυλλῆά του, καὶ σιγοτραγουδοῦσε ἕνα παλιὸ τραγοῦδι.

Ἐξαφνα ἄκουσε νὰ τριζῆ ἕνα ξερὸ κλωνάρι καὶ σηκώθηκε ξαφνιασμένος ἀπ' τὴ θέσι του.

Ἦταν ἡ Σύριγγξ, ἡ ἀγαπημένη του, τὸ πλάσμα τῶν δνειρῶν του!...

Ὁ ἐρωτευμένος θεὸς συγκλονίστηκε ἀπ' τὸν πόθο του καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ καὶ νὰ τὴ σφιχτῆ μέσα στὴν ἀγκυλιά του.

Ἡ κόρη τοῦ Λάδωνος θυμῶς, μάλιστα τὸν εἶδε, ἄρχισε νὰ τρέχῃ πλάι σπὸν ποταμὸ μ' ὅλη τῆς τὴ δύναμι, σάν κανένα γρήγορο ἔλαφι.

Καθὼς κατοῦσε τὸ πόδι της ἀπάνω σπὴν ἀνθισμένη γλῶν, ἔπαιρνε ἀπ' τὸν κρινὸ τὴ γλυκειὰ του ἀνάσα κ' ἀπὸ τὸ νάρκισσο τὸν μυρωμένο του ἀναστεναγμό.

Ὁ Πάαν ἰκέτευε τώρα τὴν ἀγαπημένη του καὶ στὰ χεῖλι του πλανιόταν ἡ γλυκύτερη λέξι κ' ὁ γλυκύτερος σκοπός:

— Σ' ἀγαπῶ!...

Τ' ἀστέρια σβύνανε κ' ἡ νύμφη τῆς Ἀρκαδίας ἔτρεχε, ὄλο ἔτρεχε, γλυτωφώντας σάν ἀνεμοπτόρρονη

τὸν Ἰωσήφ κ' ὅτι ὁ τελευταῖος μοῦ εἶχε δώσει ραντεβού τὰ μεσάνυχτα δῆθεν γιὰ νὰ προθῆ σὲ ἀποκαλύψεις, πραγματικὰ ὅμως γιὰ νὰ μὲ παρασύρῃ σὲ καμμιὰ παγίδα. Μετάνοιωνα γιὰτὶ εἶχα πιστέιν στὰ λόγια του καὶ δὲν ἐδίδοσα ν' ἀποκαλύψω τὰ πάντα στὸν ντὲ Μεροσέ, γιὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

Ἐκεῖνος, ὅταν μὲ ἄκουσε, φάνηκε πολὺ παραγμένο. Ἔμεινε λίγη ὥρα σκεπτικῶς καὶ κατόπιν μοῦ εἶπε:

— Βλέπεις, παιδί μου, πόσους κινδύνους διατρέχεις; Βλέπεις πόσο ἰσχυρὸς εἶνε ὁ ἐξάδελφός σου, ἀφοῦ κ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν παλιὸ μου ὑπνρέτη κατώρθωσε νὰ δωροδοκῆσῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ κατάσκοπό του... ὦ! πόσο φοβοῦμαι γιὰ σᾶς... Ἀσφαλῶς ὁ Γαστάν θὰ ξερετὸ τὸ ἀσυλό μας... Πρέπει νὰ τὸν περμενοῦμε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή... — Ἀλήθεια! φώναζε ἐγὼ περὶτρομῆ. Καὶ τί πρέπει νὰ γίνῃ;... Πῶς θὰ σωθῶ;...

— Τὸ μόνο πὸν θὰ σᾶς σώσῃ, εἶνε νὰ δεχθῆτε νὰ γίνετε σὺγγυός μου... Αὐτὴ εἶνε ἡ μὴν λύσις, ἀγαπητή μου... Πρέπει ἀριστὸ κιάλας νὰ γίνῃ ὁ γάμος μας... (Ἀκολουθεῖ)

τρογύνα μὲς ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ ἑραστῆ τῆς.

Ἄλλ' ἔξαφνα τὸ μακρὸ τῆς φῶρεμα μιλῆχτηκε ἀνάμεσα στοὺς κλώνους ἕως κισσοῦ, πὸν ἤθελε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ Πάαν τὴν ἐξύγωσε τότε κ' ἀνοῖξε τὴν ἀγκυλιά του. Ἄ, ἐπὶ τέλους, θὰ τὴν ἔκανε δικὴ του!...

Ἄλλ' ὄχι... Ἡ ἐπιθυμία του δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ πραγματοποιηθῇ. Ὁ Πάαν ἀγκυλιάσε τὸ κενὸ καὶ σωριάστηκε καταγῆς, χωρὶς ν' ἀγγίξῃ ἐκεῖνην πὸν ποθοῦσε.

Ἡ νεράιδα, βλέποντας πὸς κινδύνευε νὰ παστῆ, εἶχε ριχτεῖ στὸ ποτάμι καὶ καθὼς ἀπομακρύνόταν τώρα κολυμπώντας, τὰ μαλλιά της ἔπλεαν ἀπάνω στὸ νερὸ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ χαράματα ὁ ἀτελεισμένος ἑραστὴς καθόταν στὰ βουνά τῆς Ἀρκαδίας καὶ κίτταζε τὸν ἥλιο πὸν ἀνάτελλε ἀπὸ πέρα.

Ἦταν πρῶτὴ πιά, ἀλλὰ ὁ Πάαν ἔξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ τὰ δνειρα τῆς νύχτας πὸν ποῦ ξανάφερναν μπροστὰ του τὸ πρόσωπο τῆς ἀγαπημένης του.

Ἦταν ἡ γιορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα κ' ἡ παρθένος ἔφεραν μέσα σὲ κἀνιστὰ δροσερὰ λουλούδια, προωρισμένα γιὰ τὸ ἀγάλμα τῆς θεᾶς.

Ἄλλες ἀπ' αὐτὲς ἔπλεκαν στεφάνια κ' ἄλλες ἀπὶθωναν φροῦτα στὴ βᾶσι τοῦ ἀγάλματος.

Ἡ Σύριγγξ καθόταν σὲ μῖαν ἄκρη σιωπῆς καὶ παρακαλοῦσε τοὺς θεοὺς νὰ τὴ λυτρώσουν ἀπ' τὸν Πάαν πὸν τὴν ἐνοχλοῦσε μὲ τὶς ἐρωτικές του ἐκδηλώσεις.

Ἐφτασε μεσημέρι κ' ἡ Σύριγγξ ἔμεινε ἀκόμα γονατισμένη μαρτὸς στὸ ἀγάλμα μόνη της, ἐνῶ ἡ ἄλλες παρθένες εἶχαν γιόρσει στὶς κατωκίτες των.

Ἐβράδυνασε κ' ἡ Σύριγγξ δὲν εἶχε φύγει ἀκόμα ἀπ' τὸ ναό... ***

Ὅταν ἔφτασε ἡ δευτέρα νύχτα, ἡ Σύριγγξ ἀποράπισε νὰ καταφύγῃ στὰ μάγια, γιὰ νὰ μπορῆσῃ νὰ σβύσῃ τὸ αἰσθημα πὸν εἶχε ἀνάγει μέσα στὴν καρδιά τοῦ Πανός.

Ἡ σελήνη βροσκόταν μεσοφάνα κ' ἦταν ἡ καλύτερη ὥρα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἡ Σύριγγξ γυροῦσε τώρα στὶς βουνοκορφές γιὰ νὰ μαζέψῃ μαγικὰ βοτάνια, ὅταν παρουσιάστηκε ἐκεῖ κοντὰ της καὶ ὁ ἐρωτευμένος θεός.

Μόλις τὸν εἶδε, ἡ Σύριγγξ ἐγλώκασε καὶ κίτταζε τρομαγμένη γύρω της. Ἄλλὰ δὲν εἶδε τίποτε... Παντὸν ἐρημιά καὶ φρικὴ!...

Ὁ ἐκθρός ἦταν κοντὰ της κ' ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τὴν ἔπαινε. Ἡ Σύριγγξ ὤρμησε νὰ φύγῃ κ' ἔπεσε γιὰ νὰ γλυτώσῃ μὲς σπὸν ποταμὸ πὸν πήγαζε ἀπὸ τὸ βουνό.

Εἶχε νομίσει πὸς ἐσώθηκε, ὅταν ἔξαφνα εἶδε πίσω της νὰ σκίθῃ τὰ κύματα κ' ὁ Πάαν πὸν εἶχε παρακαλέσει τοὺς θεοὺς νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἱκανότητα νὰ κολυμπᾷ γιὰ νὰ μπορῆσῃ νὰ τὴ φτάσῃ...

Ἄλλὰ ἡ Σύριγγξ παρακάλεσε τότε μὲ τὴ σειρά της τοὺς θεοὺς νὰ τὴ λυτρώσουν ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ διώκτη της:

— Θεοί! φώναζε ἀτελεισμένα. Γλυτώστε με ἀπ' τὰ χεῖρα τοῦ Πανός!... Ἄς γίνω μιὰ κολοῦμὴ μέσα στὸ ποτάμι...

Καὶ ἡ ἰκεσία της εἰσακούστηκε. Ἔτσι, τὴ στιγμή πὸν ὁ τραγοπόδης θεὸς ἦταν ἔτοιμος ν' ἀγκυλιάσῃ τὴν κόρη τῶν δνειρῶν του, ἔσφιξε στὰ χεῖρα του ἕνα λυγρὸ κιάλαμ πὸν τὰ φύλλα του σάλευαν ἀπάνω ἀπ' τὸ νερὸ... ***

Ἀπὸ τότε ὁ Πάαν καθόταν περιλῆπος κάθε βράδου στὴν ὄχθη τοῦ Λάδωνος καὶ κίτταζε τὰ νερά του τὰ καθάρια. Καὶ κάθε φορὰ πὸν περνοῦσε ὁ ἀγέρας μὲς ἀπὸ τὶς τρύπες τοῦ κιάλαμου του, ἔνοιωθε τὸν ἦχο πὸν ἔβγαζε σάν παρηγοριά γιὰ τὴν πονεμένη του ψυχή...

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

(Τοῦ ΧΑ-Γ-ΝΕ)

Ἐνα πρῶτὸ δόλωμαρρο σπὸν κῆπο μου νὰ περπατήσω βῆγκα πιρακμένος. Τ' ἀνθὴ δροσάτα κρυφομίλαγαν, μὰ ἐγὼ σκεπτός ἐδάδιεθ' ἄλλοι μῆνος.

Τ' ἀνθὴ σάν μ' εἶδαν κἀτὶ κρυφομίλησαν μὲ πόνο, κ' ἔπειτα δευὰ μοῦ ἔλενε:

— Ἄχ, μὴν κρατᾶς θυμὸ στὶς ἀερεφούλες μου ὅπου ἀγαπᾶς, γλωμὲ καὶ λαμπρῆνε... Μετάρφ. Μ. ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ

ΓΑΥΠΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ

(Ἔργον τοῦ Ε. Ἀϊζελέν).